

Vi ønsker ikke yderligere integration. Det ved alle i befolkningen, og der er også mange andre vælgere ud over Fremskridtspartiet, også i Venstre og Det Konservative Folkeparti og måske også mange socialdemokratiske vælgere, der ikke vil den yderligere integration.

Og dér synes jeg, man må forholde sig til én ting, og det er: Hvor har vi statsministeren, hvis det bliver det nej til Amsterdamtraktaten, som det forhåbentlig bliver, et nej til yderligere integration, at man stopper toget?

Vi kan ikke sige her i dag, at vi ønsker ikke Maastricht. Den har vi, så den må vi forholde os til. Sådan er det jo. Selv om Fremskridtspartiet heller ikke har ønsket den, må vi forholde os til den på den måde, at hvis det bliver et nej – som det forhåbentlig bliver – er det således, at vi har Maastrichttraktaten, og der er så ingen diskussion om, hvorvidt vi kan lide den eller ej. Sådan er det.

Men det er i hvert fald toget – unionstoget, integrationstoget – vi stopper for, og dér ligger vores interesse i Fremskridtspartiet: at vi stopper det her og nu. Og jeg håber og tror også, at det er befolkningens holdning i sidste ende.

Så det, det handler om for os, er: Har vi så en statsminister, der efter et nej, som jeg spurgte om tidligere, vil gå til EF-Domstolen, om fornødent til Den Internationale Domstol i Haag, for ligesom at holde sig til Traktaten om Den Europæiske Union, artikel N.

Jeg synes, det er vigtigt at forholde sig til, at vi har en statsminister, der erkender, at sådan er reglerne, sådan er jura, og derfor må vi forholde os til, at de andre ikke kan fortsætte med en yderligere integration, når Danmark siger nej.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg håber i hvert fald ikke, at statsministeren tror, han kan melde Danmark ud af naturlovene. Jeg tror, statsministeren fik fortalt sig, da han sagde, at unionsmodstanderne ønskede Danmark udmeldt af Europa. Det tror jeg er noget der ikke vil kunne lade sig gøre, uanset om vi melder os ud af EU.

Så vil jeg sige til statsministeren, at når han forsøger at give det indtryk, at hvis vi siger nej til Amsterdamtraktaten, har vi den situation, at vi har fjorten lande mod Danmark, er det jo en sandhed med meget stor modifikation; det ved vi jo ret beset intet om. Det ved statsministeren jo heller ikke noget om.

Kan statsministeren ikke bekræfte, at folkeafstemningsdatoen den 28. maj ikke ligger som den sidste, altså at Danmark ikke vil være det sidste land, der ratificerer Amsterdamtraktaten, forudsat at det bliver et ja den 28. maj? Kan statsministeren ikke bekræfte det, så vi kan få bekræftet, at vi ikke står i en situation, hvor det er fjorten lande mod ét den 28. maj?

Sandheden er jo, at der i meget store dele af befolkningerne i de andre lande er meget stor skepsis mod det europæiske projekt, mod EU-projektet, mod den yderligere integration. Kan statsministeren ikke bekræfte, at det forholder sig sådan i en række af de andre medlemslande i EU?

Og så lige det sidste: Kan statsministeren ikke også bekræfte, at Amsterdamtraktaten, hvis vi siger ja i Danmark, kun vil være den første i rækken af flere traktatændringer, der må komme i løbet af ganske få år? Er det ikke en naturlig følge af Amsterdamtraktaten, at den i sig selv kræver nye traktatændringer i løbet af ganske få år?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er naturligvis glad for, at statsministeren stiller mig så mange spørgsmål i spørgetiden, men formen tillader ikke rigtig, hr. statsminister, at jeg svarer på disse spørgsmål ved denne lejlighed.

Jeg vil derimod meget opfordre statsministeren til at svare på de spørgsmål, som vi andre stiller. Det er ligesom det, der er meningen med spørgetiden. Og mit spørgsmål er simpelt hen, om statsministeren vil henvende sig til kommissionsformanden for at få uddybet, hvad det er for planer, han har liggende i sin skrivebordsskuffe. Det kunne jo være, at det var planer, som gik ud på at dele boet, således at de lande, der vil have en videre integration, laver en traktat om det, og således at vi andre som Sverige, England – Norge er jo allerede ude, der kan være andre – ja, de kunne jo så forlade EU.

Det var da en mulig løsning, og hvis den indgår i Santers planer – det kunne jo godt være, det var det, han i virkeligheden har i tankerne – ville det være en fornuftig løsning, en rimelig løsning på problemet. Og vi andre kunne slippe ud af EU uden ballade med Santer. Han ville muligvis endda blive glad for, at vi går. Hvis nu det er den plan, der ligger, så har de danske vælgere da krav på at få det at vide. Har de ikke, hr. statsminister?